

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **M. Ch.**
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2021, čj. CPR-8045-2/ČJ-2021-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 21. 9. 2021, čj. CPR-8045-2/ČJ-2021-930310-V217, kterým žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 3. 2021, čj. KRPA-53496-11/ČJ-2021-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítl, že žalovaná porušila § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce jako stěžejní námitku tvrdil, že si v době pobytové kontroly vůbec nebyl vědom skutečnosti, že by se na území ČR nacházel neoprávněně, neboť disponoval zaměstnaneckou kartou platnou do 30. 6. 2021 – o údajném jejím ukončení žalobce nevěděl, a neměl ani reálnou možnost se o této skutečnosti jakkoliv dozvědět.
4. Dále žalobce namítl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a dle jeho názoru měla být jeho věc překvalifikována na rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
5. Dle názoru žalobce nemohl mít správní orgán I. stupně ani dostatečný prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když vydal napadené rozhodnutí tentýž den, kdy řízení ve věci zahájil. Dále žalobce namítl, že žalovaná neprověřila skutkový stav věci na Ministerstvu vnitra ČR pro ověření platnosti zaměstnanecké karty žalobce, a k jakému datu.
6. Žalobce rovněž namítl, že jeho návrat do vlasti není absolutně možný, neboť v zemi jeho původu v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě, poukázal též na vojenskou konfrontaci U. a R. v Azovském moři. Z informací OAMP přitom jednoznačně plyne, že situace v oblasti K. a na celém východě jeho zemi původu je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v D. a L. oblasti, kdy se tam vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé U.
7. Žalobce pak zcela obecně namítl, že nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění v délce 2 let, ani ke stanovení doby k vycestování v délce 15 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná vzhledem k totožným odvolacím námitkám ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu

10. Dne 1. 3. 2021 byl žalobce kontrolován v rámci provádění pobytové kontroly cizineckou policií, hlídkou KROK 219 v ulici K Žižkovu, v Praze. Žalobce se cizinecké policii identifikoval jak svým cestovním dokladem, tak povolením k pobytu - zaměstnaneckou kartou platnou do 30. 6. 2021. Po ověření v příslušných databázích bylo zjištěno, že

platnost této karty zanikla dne 28. 8. 2020, proto vzniklo podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně.

11. Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-53496-8/ČJ-2021-000022-SV).
12. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce za účasti tlumočnice do jazyka u., o čemž sepsal dne 1. 3. 2021 protokol (čj. KRPA-53496-9/ČJ-2021-000022-SV). Z něj vyplynulo, že do ČR naposledy přijel v létě v roce 2020 autobusem přes Polsko, od té doby je zde nepřetržitě. V ČR je asi potřeť. Přijel za prací, měl zde pracovní povolení, pracoval v Olomouci v továrně na zpracování ovoce a zeleniny, jeho zaměstnavatelem byla společnost Čerofrucht. Poté dal výpověď. Nevěděl, že mu povolení k pobytu zaniklo, ale podal žádost o změnu zaměstnavatele, bohužel pozdě. Věděl, že povolení k pobytu bylo vázáno na zaměstnavatele Čerofrucht. K dotazu správního orgánu, žalobce uvedl, že nevěděl, že svou žádost o změnu zaměstnavatele podal dva dny po lhůtě, která skončila 16. 8. 2020. Protože to nevěděl, nevcestoval. O jiný pobyt nežádal, nevěděl, jak dopadla žádost o změnu zaměstnavatele. Nemá žádné jiné pobytové oprávnění.
13. V ČR není registrován k pobytu, bydlí na ubytovně na X, adresu si nepamatuje. Svého protiprávního jednání i jeho důsledků si je plně vědom.
14. Žalobce je rozvedený, má tři děti, všichni jsou na U., je s nimi ve styku skoro každý večer. Má tam i další příbuzné, bratra, sestru a širší příbuzenstvo, je s nimi ve styku, má se kam vrátit. Pracuje brigádně po stavbách. V ČR ani v zemi původu nevlastní žádný majetek, ve vlasti bydlí u strýce. Nemá zde ani žádné závazky či pohledávky. Finanční prostředky na pobyt v ČR a na vycestování má. K lékaři nechodí, zdravotní pojištění nemá.
15. V ČR se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo kterou by měl v péči, ani osoba, vůči níž by bylo ukončení jeho pobytu nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V ČR si nevytvořil žádné kulturní, ekonomické, politické nebo společenské vazby. V minulosti byl v ČR odsouzen za dopravní nehodu pod vlivem alkoholu. Alkohol užívá jen příležitostně. Žalobci není známa žádná překážka vycestování, vycestuje domů dobrovolně, má se kam vrátit. V zemi původu mu nehrozí žádné mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí. Dodát nic nechce, je mu to líto. Protokol o výsledku vlastnoručně podepsal.
16. Poté byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a možnost se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, čehož však žalobce nežádal.
17. Správní orgán I. stupně dne 1. 3. 2021 vydal své rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 2 let, za porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že bylo prokázáno, že se žalobce v ČR nachází neoprávněně nejméně od 17. 8. 2020 do 1. 3. 2021. Žádná jiná řízení, která by žalobce opravňovala k pobytu na území ČR, aktuálně neprobíhají. Z příslušných databází Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR vyplynulo, že platnost povolení k pobytu žalobce – zaměstnanecká karta, zanikla dnem 16. 8. 2020, dne 18. 8. 2020 žalobce podal žádost o změnu zaměstnavatele, tato žádost byla ale zamítnuta a rozhodnutí o tom nabylo právní moci dne 28. 8. 2020. Správní orgán I. stupně sice nepominul, že původní povolení k pobytu mělo platnost až do 30. 6. 2021, a žalobce se mohl mylně domnívat, že v ČR

může oprávněně pobývat, sám však přiznal, že změnil zaměstnavatele, měl tak být srozuměn s tím, že povolení k pobytu je vázáno na původního zaměstnavatele, proto měl včas požádat o změnu. Cizinec má být srozuměn s podmínkami pobytu a také s tím, za jakých okolností mu může být pobyt ukončen a kdy bude muset vycestovat. Správní orgán I. stupně z toho dovodil, že žalobce se o své oprávnění dostatečně nezajímal a nezjistil si podmínky změny zaměstnavatele; jeho zájem označil za laxní. Na druhou stranu žalobce se správním orgánem spolupracoval. Vypovídal, přiznal se, že si vědom porušení zákona.

18. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup do ČR, správní orgán I. stupně stanovil na 2 roky (pozn. soudu - dle výroku rozhodnutí, avšak v odůvodnění je uvedeno 24 měsíců, tato nepřesnost však ve svém důsledku nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí). Při stanovení délky správního vyhoštění správní orgán I. stupně přihlédl k délce neoprávněného pobytu žalobce v ČR – od 17. 8. 2020 do 1. 3. 2021, a opatření uložil v dolní polovině zákonného rozmezí. Jako k jediné polehčující okolnosti přihlédl k tomu, že se žalobce se správním orgánem spolupracoval. Dobu k vycestování stanovil správní orgán I. stupně v délce 15 dnů, přičemž přihlédl k tomu, že žalobce má platný cestovní pas i finanční prostředky na pobyt a vycestování do vlasti. Tuto dobu shledal jako dostatečnou k tomu, aby si žalobce mohl vyřídit všechny potřebné náležitosti k vycestování.
19. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl při jednání, které soud nařídil na den 15. 11. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. Dne 3. 11. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín.
21. Při jednání setrval žalobce na svém stanovisku a procesních návrzích. Jako důkaz navrhl svůj výsledek, a dále předložení správního spisu týkajícího se jeho žádosti o změnu zaměstnavatele.
22. Žalobce druhý z navržených důkazů navrhl na podporu svého tvrzení, že nevěděl o neplatnosti své zaměstnanecké karty, neboť o jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nedostal žádné rozhodnutí. Tato skutečnost by pak mohla být rozhodná pro stanovení délky správního vyhoštění. Soud však tento důkaz zamítl pro jeho nadbytečnost. Z předloženého správního spisu, zejména z lustrací v databázích Ministerstva vnitra ČR a Policie ČR, vyplynulo, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, i v jaké konkrétní době. Tvrzení, že mu nebylo doručováno rozhodnutí o výsledku posouzení jeho žádosti o změnu zaměstnavatele, nemůže na tomto závěru ničeho změnit a jde o námitku, kterou by žalobce mohl účinně namítat pouze v uvedeném řízení. Z vlastních tvrzení žalobce u výslechu opakovaně vyplynulo, že věděl, že jeho povolení je vázáno na zaměstnavatele Čerofrucht, proto žádal o jeho změnu, a o jiný druh povolení k pobytu žalobce nežádal. Dle názoru soudu tak nemohl být v dobré víře, že jeho povolení k pobytu je stále platné, jak v žalobě tvrdí. Pokud by i bylo pravdivé jeho tvrzení, že mu nebylo rozhodnutí o jeho žádosti o změnu zaměstnavatele doručeno a dle jeho tvrzení tak neznal výsledek toho řízení, pracoval v ČR i poté, co od zaměstnavatele Čerofrucht odešel, a tedy nevyčkával na

rozhodnutí o jeho žádosti, ani se nijak o toto rozhodnutí nezajímal, přestože takové rozhodnutí bylo pro jeho oprávnění k pobytu na území ČR vzhledem k druhu jeho povolení k pobytu klíčové. Soud proto uzavírá, že otázka faktického doručení rozhodnutí o žádosti žalobce o změnu zaměstnavatele, resp. potřeba vyžádat si příslušný spis Ministerstva vnitra ČR týkající se žádosti o změnu zaměstnavatele, není za daných individuálních okolností případu žalobce rozhodná. Postup žalobce totiž vylučoval jeho dobrou víru v platnost zaměstnanecké karty (k tomu viz též dále v bodě 31.).

23. Soud naopak vyhověl návrhu žalobce na provedení jeho výslechu. Před zahájením výslechu se soud žalobce výslovně dotázal, zda rozumí českému jazyku a zda bude schopen výslechu bez přítomnosti tlumočníka, neboť před nařízením jednání o tlumočníka nežádal. Žalobce prohlásil, že tlumočníka nepotřebuje, českému jazyku rozumí. Z provedeného výslechu žalobce při jednání dne 15. 11. 2021 vyplynulo, že na U. nemá nic, nemá tam možnost výdělků, peníze, které vydělá v ČR, posílá dětem. Žalobce byl překvapen, že mu skončila platnost zaměstnanecké karty, myslel, že karta je platná, neplatnou měl pouze kartičku zdravotního pojištění. Dříve měl již 2 víza a jedno povolení, věděl, jak se o něj žádá. Nevěděl, že nemůže pracovat jinde, v té době pracoval na brigádách. Při převzetí zaměstnanecké karty nebyl poučen o podmínkách její platnosti. Z předchozího zaměstnání odešel na dohodu, bylo to tam pro něj těžké.
24. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
27. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
28. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [d]oba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové

doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.

30. Jak již bylo řečeno, napadeným rozhodnutím žalované ze dne 21. 9. 2021, resp. rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 3. 2021, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, se zákazem vstupu na území členských států EU po dobu 2 let, a tato doba měla začít plynout v souladu s § 118 odst. 1 a 3 od okamžiku uplynutí 15 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
31. Důvodem vydání obou rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období nejméně od 17. 8. 2021 do 1. 3. 2021 (téměř 7 měsíců), tj. ode dne následujícího po skončení platnosti jeho zaměstnanecké karty, do dne jeho odhalení cizineckou policií. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v uvedené době nelegální, a to na základě listinných důkazů, s kterými byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit, zejména záznamy z evidencí Ministerstva vnitra a Policie ČR. Žalobce se však k těmto podkladům nevyjádřil, tyto skutečnosti před správním orgánem I. stupně nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výslechu uvedl, že věděl, že jeho povolení k pobytu je vázáno na zaměstnavatele Čerozfrucht. Ve své výpovědi před soudem dne 15. 11. 2021 však již žalobce svá tvrzení změnil, a tvrdil, že nevěděl, že nemůže pracovat jinde a nebyl ani poučen o podmínkách platnosti zaměstnanecké karty. Tato tvrzení však soud vyhodnotil spíše jako účelová, neboť z protokolu o výslechu, jakož i z výstupů z databází správních orgánů založených ve správním spisu vyplynulo, že žalobce sám podal dne 18. 8. 2020 žádost o změnu zaměstnavatele. Z toho vyplývá, že žalobce si byl jednoznačně vědom skutečnosti, že pokud odešel od zaměstnavatele, na kterého bylo vystaveno povolení k zaměstnání, musí požádat o jeho změnu, jinak povolení nebude platné. Přesto u výslechu při jednání před soudem přiznal, že zde pracoval i poté, co od předchozího zaměstnavatele odešel, a to aniž by mu byla změna zaměstnavatele povolena, resp. aniž by o takové skutečnosti obdržel rozhodnutí – jak se snaží tvrdit. Správní orgány přitom neměly povinnost ověřovat zákonnost provedení řízení o žádosti žalobce o změnu zaměstnavatele, včetně otázky zákonnosti doručování, a bylo zcela dostačující, pokud vycházely z údajů v dotčených evidencích, z nichž nebylo o neoprávněnosti pobytu žalobce pochyb. V tomto ohledu se soud zcela ztotožňuje se stejným závěrem žalované k této otázce na str. 6, ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí.
32. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí (str. 4 a 5) nepominul datum platnosti zaměstnanecké karty, která byla stanovena do 30. 6. 2021, a v důsledku které se mohl žalobce za daných okolností mylně domnívat, že jeho pobyt zde je oprávněný, dokonce se přiklonil k tvrzení žalobce, že nevěděl o tom, že mu zaměstnanecká karta zanikla, dodal však, že bylo jeho povinností znát podmínky, které musí být splněny pro jeho oprávněný pobyt, v celkovém kontextu byl však správní orgán nucen odkázat na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá – pokud by žalobce nahlásil změnu bydliště, a řádně se zajímal o to, za jakých podmínek může změnit zaměstnavatele, do této situace by se nedostal. Obdobně se k této otázce vyjádřila též žalovaná na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, která úvahy správního orgánu I. stupně částečně korigovala na str. 4 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že tvrzení, že žalobce nevěděl o tom, že mu zanikla zaměstnanecká karta „*však musí odvolací orgán oponovat, jelikož cizinec si má být vědom, za jakých podmínek je mu*

oprávnění k pobytu na území cizího státu vydáváno a měl by být srozuměn, že za nedodržení těchto podmínek bude muset vycestovat a nebude se moci na území zdržovat.“ Z uvedeného vyplývá, že správní orgány se tvrzením žalobce o nevědomosti skončení platnosti zaměstnanecké karty zabývaly, nepovažovaly ho však za polehčující okolnost (přestože správní orgán I. stupně připustil pravdivost tohoto tvrzení), která by měla vliv na délku ukládaného správního vyhoštění a své závěry dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnily. S těmito závěry se ztotožňuje i zdejší soud.

33. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že o zaměstnaneckou kartu (a posléze o její změnu v údajích o zaměstnavateli), žádal žalobce na základě vlastní vůle, a to za jistým účelem, evidentně z důvodu, aby zde mohl legálně pobývat a pracovat, a tedy bylo na něm, aby se seznámil se svými právy a povinnostmi, které pro něj z tohoto druhu povolení k pobytu vyplývají, včetně lhůty pro podání žádosti o změnu. Pokud žalobce tvrdil, že požádal o změnu zaměstnavatele, nevěděl však, že žádost podal pozdě, nemůže mít tato skutečnost, resp. otázka formy zavinění, jakýkoliv vliv na závěr, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. Jak již soud uvedl výše, nemůže to bez dalšího dosvědčovat dobrou víru žalobce o tom, že jeho výkon práce a pobyt na území ČR byl oprávněný, neboť žalobce prokazatelně věděl (a vědět měl), že jeho povolení k pobytu je vázáno na povolení zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele, od tohoto zaměstnavatele odešel, žádost o změnu podal (byť po lhůtě), avšak zde pracoval, aniž by dle svých tvrzení věděl o rozhodnutí o jeho žádosti; o žádný jiný druh povolení k pobytu nepožádal. Taktéž z vyjádření žalobce ve správním řízení, ani z výsledku žalobce při jednání soudu nevyplývalo, že by se zajímal, či že by zjišťoval výsledek řízení o jeho žádosti o změnu zaměstnavatele, ani že by mu v tom bránila nějaká překážka, a to ani po více než půl roce od podání jeho žádosti. Neučinil-li tak, nemůže svou procesní pasivitu „dohánět“ ve zcela jiném řízení proti jinému rozhodnutí žalované, ani se hájit tím, že o těchto skutečnostech nebyl ze strany správních orgánů poučen.
34. Skutkový stav věci tak byl dle přesvědčení soudu správními orgány zjištěn zcela dostatečně. Správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výsledku, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a informačních systémů policie.
35. Správní soudy pak setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly. Při výsledku žalobce jasně uvedl, že svůj rodinný život zcela realizoval ve vlasti – má tam tři děti, bratra, sestru, a širší rodinu, v ČR naopak nikoho nemá. Zároveň v ČR nepobýval natolik dlouho, aby se dalo mluvit o jeho jakémisi „vykořenění“. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při

ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. K tomu je nutno připomenout, že správní vyhoštění představuje opatření na úseku regulace migrace a vždy bude představovat zásah do soukromého či rodinného života. Podstatou § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců je však určitý korektiv přílišné tvrdosti zákona v odůvodněných případech, kdy by takový zásah byl z hlediska individuálních okolností jednotlivého případu nepřiměřený. Takovou nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života správní orgány neshledaly, své úvahy stran této otázky přezkoumatelným způsobem vyjádřily a ztotožňuje se s nimi i zdejší soud.

36. Součástí této námitky byl též náznak nesouhlasu s dobou uloženého správního vyhoštění, k tomu však již žalobce nic bližšího neuvádí, při jednání dne 15. 11. 2021 pak žalobce prostřednictvím svého zástupce opět pouze obecně potvrdil, že si o uloženém opatření myslí, že je nepřiměřeně přísné. Proto i soud může tuto námitku vypořádat pouze ve stejné míře obecnosti, v jaké ji žalobce uplatnil. Délka správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, který je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS – ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud přitom neshledal, že by se správní orgány takového pochybení dopustily; svá rozhodnutí v této části řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Přihlédly zejména ke skutečnosti, že žalobce se správními orgány spolupracoval. Dobu vyhoštění za uvedené protiprávní jednání lze dle zákona o pobytu cizinců uložit až do 5 let; správní orgány tuto dobu žalobci shodně stanovily v dolní polovině uvedeného zákonného rozmezí.
37. Soud dále konstatuje, že uložená délka opatření odpovídá rozhodovací praxi žalované. Soud přitom vycházel z informací, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, kdy dle rozhodovací praxe žalované je opatření správního vyhoštění v délce 2 let standardně ukládáno v případech obdobných případu žalobce, tj v situaci, kdy se cizinec na území ČR nacházel neoprávněně v rozmezí 3 až 9 měsíců, čili i za neoprávněný pobyt mnohem kratšího trvání oproti případu žalobce (cca. 6,5 měsíc), na území měl dříve povolen pobyt za účelem zaměstnání a byl odhalen pobytovou kontrolou cizinecké policie (viz např. věci řešené pod sp. zn. 1 A 36/2021, sp. zn. 1 A 37/2021, či obdobně sp. zn. 1 A 46/2021). K tomu soud pro stručnost též odkazuje na své závěry uvedené výše v bodech 31. a 33.
38. Ze všech těchto důvodů soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.
39. Soud nevešel ani na námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, neboť správní řízení zahájil ve stejný den, ve kterém vydal též své rozhodnutí. Tato námitka je předně uplatněna pouze v obecné rovině, a žalobce neuvádí, kteréžto aspekty správního řízení měl správní orgán I. stupně, potažmo žalovaná, vyhodnotit. Navíc, ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na základě kterých bylo možno ve věci vydat rozhodnutí, včetně vlastního výsledku žalobce a kopie jeho cestovního dokladu, a v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na jejich obsah a vypořádal se s ním z hlediska ukládaného opatření. Z ničeho tak nelze dovodit, že by správní orgány postupovaly nezákonně, a žalobce pak toto tvrzení opět ničím nedokládá.

40. K námitce nemožnosti vycestování soud předně uvádí, že žalobce v rámci svého výsledku uváděl zcela opačná tvrzení; na opakovaný dotaz správního orgánu se jednoznačně vyjádřil, že ve vlasti mu nic nehrozí, vrátí se tam dobrovolně, není si vědom žádné překážky pro vycestování, žijí tam jeho tři děti, bratr, sestra, i širší příbuzenstvo, je s nimi pravidelně ve styku, s dětmi skoro každý večer, má se kam vrátit. Soud dále upozorňuje, že žalobce pochází z tzv. bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., v aktuálním znění, neboť sice pochází z U., nikoliv však z K., D. nebo L. oblasti, ale z I.-f. oblasti, která nespadá do částí území zemi původu žalobce, jež za bezpečné uvedená vyhláška nepovažuje, a ani s nimi nesousedí, dokonce se nachází na zcela opačném konci země původu žalobce. Soud se přitom zcela ztotožnil s argumentací žalované na totožnou odvolací námitku na str. 7, na kterou též odkazuje, kdy žalovaná upozornila, že žalobce ani v odvolání nijak nevylicil, proč právě pro něj není jeho země původu bezpečnou zemí a nemůže se tam tudíž vrátit. Již z tohoto pohledu jsou pak tyto námitky účelové. I tato námitka je proto nedůvodná.
41. Žalobce, konečně, namítl neexistenci podmínek pro uložení doby k vycestování v délce 15 dnů. Žalobce v souvislosti s touto námitkou však ničeho konkrétnějšího neuvedl, není proto jasné, jak se stanovení doby k vycestování v délce 15 dnů dotklo jeho práv, resp. proč má za to, že podmínky § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny.
42. Z formulace § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že v této části disponuje správní orgán diskreční pravomocí, proto soud v souvislosti s rozsahem přezkumu této otázky odkazuje na své závěry výše v bodě 36. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem ani v tomto případě překročení nebo zneužití mezi správního uvážení správními orgány neshledal. Délka doby k vycestování byla stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a tedy v zákonem stanoveném rozmezí, které dokonce připouští mnohem kratší dobu, a to 7 dní (a v určitých případech dobu ještě kratší). Správní orgán I. stupně k tomu na str. 8 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce disponuje cestovním dokladem a má dostatek finančních prostředků na pobyt i vycestování. Považoval přitom takto stanovenou dobu za dostatečnou, aby si žalobce mohl vyřídit vše potřebné k vycestování.
43. Obecné odkazy na porušení citovaných ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobce nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).
44. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR ve specifikované době neoprávněně. Žalobní námitky neshledal soud jako důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

45. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. listopadu 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně